

А ти мило бжлгарско потомство чети, отъ тукъ на татакъ, чети и слушай страданія които, може, ако ги четешъ въ охални години, да ти са сторятъ преувеличени. както и намъ са виждаха, като на лжжа, нѣбогашнитѣ звѣрства на едновременнитѣ еничери, дели-башій, кжджалій и капжсжи, за които ни разсказваха нашитѣ баби и дѣдове. Но повѣрвай, мило потомство, повѣрвай тогова който ти пише тія рѣдове, който макаръ че са намира и на този часъ посрѣдъ крвавитѣ сцени срѣдъ оганъ и остро желѣзо, той са вижда за некадженъ да опише, както трѣба, сичко що съ трепетъ чува и съ ужасъ вижда. Казватъ, че кога човѣкъ самъ съ очи види нѣщо си, зло или добро, той можалъ най-добрѣ да го опише, или расправи; но тукъ не е тжй: Сжрцето ти са нацедило отъ страхове, умѣтъ ти са размѣтиль и распеляль; неможъ да го приберешъ; грозни мисли та планатъ: тозъ часъ си живъ, а до часъ какъ ще си, незнашь; земешъ перото, то ти пада отъ раката; въ таково положеніе може ли човѣкъ сичко подробно да опише?—Не, вѣрвай че тукъ на да ли и едната стотна на страданіята сж описани.

Но ти, честито потомство, ако милостъта Божія та запази, и до нѣбогашъ, ако видишь бѣлъ день, незабравяй, припомняй си за сичкитѣ тія страданія на твоитѣ усопши страдалци и мжченици; благодари Бога за дѣто та е сподобилъ да живѣешъ въ охални години, умѣй какъ да са радвашъ на себѣ си, на свойтѣ си, на имота си, на честъта си; уцѣнявай времето, въ което живѣешъ, сравнявай го съ това, въ което сега ние живѣемъ, чѣсто издигай очи камъ Бога и му благодари, чѣсто поглѣждай и камъ земята, напоена съ гржвъ, и бжди признателень; старай са, труди са, да прекарашъ животъ сладѣтъ — животъ пѣлень съ благодѣнія, и не забравяй любовъта камъ ближнія си.